

DE QINGHAI A MANRESA

Imagina't el 26 de maig de 2026. Aquell dia serà el final d'un tot, però el principi de tot, em va dir la meva mare, tretze anys abans, tot mirant-me a mi i al llibre que tenia entre les mans, i afegint-me que aquell llibre m'obriria un nou món.

Em dic Hua Xiao (Flor Petita) i sense saber perquè m'havia posat a plorar, al fullejar un llibre de fotografies, que havia trobat a la taula de la cuina. El llibre va ser un obsequi de gratitud, del Josep Matarrodona, un aventurer que va arribar al petit poble de la meva família, just quan jo acabava de néixer.

En aquells instants no entenia res del què m'havia dit la meva mare. En aquells moments era una nena de poc més de tres anys, que vivia en un poblet al costat del naixement del riu Yangtze, i on la meva vida consistia en córrer pels camps, que el meu oncle i la meva mare cultivaven. El meu pare havia mort just quan jo acabava de néixer i la meva mare era una camperola, que patia d'asma.

Quan vaig tenir cinc anys, em vaig posar a treballar al camp per intentar ajudar als de casa. La situació cada vegada era més dura, perquè els problemes de salut de la meva mare empitjoraven. Just el dia que complia deu anys, la meva mare va morir d'un atac d'asma, derivat dels problemes de contaminació que hi havia a la zona, degut a la proliferació d'indústries que aprofitaven el cabal d'aigua del riu. Des de la mort de la mare, vaig anar a viure amb la nova esposa del meu oncle. Vaig deixar la casa del camp i em vaig dedicar a pescar peixos, durant quinze hores al dia, per vendre'ls al mercat del poble. Això ho vaig estar fent durant els següents anys, fins el dia del meu setzè aniversari, el 21 de febrer.

Aquell dia vaig recordar el què la meva mare m'havia dit, quan només tenia tres anys, i cansada de la vida que portava vaig decidir deixar-ho tot. No tenia gaire a perdre i tot un nou món davant meu. Només vaig agafar el llibre i em vaig marcar com a destí el nom de la portada: Manresa.

Aquella mateixa nit, quan tothom dormia em vaig dirigir fins al moll i vaig pujar, d'amagat, en un vaixell que em portaria fins la desembocadura del riu Yangtze, al Mar de la Xina Oriental a Shanghai. Un cop allà, vaig demanar a un policia si coneixia on era Manresa. El policia va treure el seu terminal mòbil i em va indicar que estava a prop de Barcelona, i vaig arrancar a córrer desesperadament i demanant als mariners si sabien d'algun vaixell que anés cap al port de Barcelona, em van assenyalar un vaixell que estava acabant d'introduir la carga. Intentant que no em veiés ningú, vaig endinsar-me dins d'un dels contenidors. Allà, per sorpresa, em vaig trobar que hi havia milers i milers d'articles de roba.

El viatge va ser llarg i molt dur. No portava ni aigua ni menjar. Durant la primera nit, vaig sentir uns sorolls dins del contenidor. L'endemà, quan els rajos de llum entraven per les esclatxes de les parets, vaig poder observar que aquells sorolls eren provocats per rates. Elles serien les meves companyes de viatge. Sort, que més d'un dia va ploure, i vaig poder beure de l'aigua de la pluja, que es filtrava i que intentava amarrar les samarretes per poder continuar bevent més endavant.

Havent passat setmanes de navegació i d'alimentar-me de rates, el vaixell va arribar al port de Barcelona. Després de diverses peripècies vaig aconseguir arribar a Manresa. Dins del llibre hi havia una targeta que en Matarrodona havia deixat. Una gent molt servicial em van acompanyar fins a la direcció.

Vaig trucar al timbre i va sortir un senyor d'uns quaranta anys. Era ell, en Matarrodona. Li vaig entregar el llibre. Ell va entendre qui era jo i què significava que estigués allà. Era el 26 de maig de 2026. S'havia acabat un tot per a mi, però havia començat el meu tot, tal i com m'havia dit la meva estimada i difunta mare.